

Amintiri din copilarie – versiunea banatzana a anilor '80-'90

Octavia Pichl-Rohrlich

A fost odata ca niciodata – ca de n-ar fi nu s-ar povesti...

A fost odata o “comunitate” cind mai mare cind mai mica, undeva intr-un oras cind mai frumos cind si mai frumos – care oras se numea Timisoara.

Si multi s-au perindat pe la comunitatea aceasta... cind mai mici copii, cind mai tinerei, cind mai in floarea virstei sau cind mai apasati de ani.

Si cam toti au trecut prin biroul lui “rabbi Neumann” cind pe la un sfat sau o vorba buna, cind pe la Talmud Tora, cind pe la o intilnire intre prieteni.

Si cam toti treceau prin anticamera cu “masa mare si lunga” sau prin birourile intunecate unde trudeau de zor “aripa tinara” a comunitatii.

Si multi s-au “infruptat” din bucatele bune ale lui Kati neni la “cantina” jos, si multi au mai cintat in cor pe scena de la cantina cu textele in mina - dactilografiate (la masina de scris!) - si imbirligate bine in ivrit, si multi au urcat pe aceeasi scena sa spuna “Ma Nishtana” cu grav accent “maghiaro-roman” si in relativa necunostinta de cauza a ceea ce aveau de spus, sau au ascuns vinul de Pesach sub masa “copiilor” ca sa mai primim “inca”. Si apoi urma luuuunga masa de Pesach cu delicioasele oua fierte si cartofi fierti care nu mai veneau odata!

Si au mai fost ore lungi de ivrit unde copiam pe rupte literele de pe tabla, si reuseam sa le uitam pina saptamina viitoare, sau trudeam sa invatam conjugarile verbelor care sunau ca niste poezii foarte bine rimate si ritmate din gura lui rabbi Neumann iara din gurile noastre nu prea ieseau.

Si mai erau sarbatori si excursii si prietenii noi legate si destramate sau pastrate peste ani si zeci de ani...

Si pentru ca toate acestea sa poarte un nume – li s-a spus “COMUNITATEA EVREILOR (MOZAICA) TIMISOARA”

(pentru cine isi mai aduce aminte de tabla care statea cu mindrie pe zidul de pe strada Gh.Lazar nr.5).